

Jerom

Op een dag drentelden de zwerver en Langoortje samen door een groen en glooiend landschap met de zon op hun bol en een kraakhelder kabbelend beekje naast hen. Langoortje had zijn speciale strooien zomerhoedje weer op. Ze passeerden een bruggetje. Plotseling vloog vanuit een hoge boom een spreeuw omlaag en ging op de rug van het ezeltje zitten. De spreeuw was glimmend zwartblauw gekleurd met overal witte stippen op zijn veren. Net honderden sproeten.

De spreeuw kwetterde: ‘Het zonnetje schijnt, het uitzicht is prachtig en toch heb jij zo’n lang gezicht. Hoe kan dat nou? Trouwens, ik ben Jerom. En wie ben jij, triest ezeltje?’

‘Ik ben Langoortje. En hoewel ik eigenlijk een prachtig leven heb, voelt het niet zo’, zuchtte de ezel.

‘Ach, wat sneu voor je. Maar hoe komt dat dan?’, vroeg Jerom.

‘Ik weet het niet, Jerom. Ik kom er maar niet achter.’

Waarop de spreeuw enthousiast verder kwebbelde: ‘Het leven is toch prachtig! Ik vlieg over groene weilanden, paarse heidevelden en reusachtige blauwe meren. Ieder voorjaar ontmoet ik mijn vrouwtje Janneke weer. We bouwen dan een nestje in die grote eik, daar verderop naast de beek. We brengen onze kleintjes groot en op een dag vliegen ze uit. We laten ze al het moois van de omgeving zien en dan gaan ze hun eigen leventjes leiden. In de herfst vliegen ze met ons naar het zuiden. Daar overwinteren we

en in het voorjaar komen we hier dan allemaal weer gezellig terug. Ik zou het niet mooier kunnen krijgen.'

'Goh, dat klinkt goed, zeg', zei Langoortje vol bewondering. 'Jij bent volgens mij heel gelukkig met jouw leventje. Is het niet?'

'Jazeker, ik vlieg iedere dag en zie de meest schitterende dingen. En we hebben inmiddels een heel groot gezin, dat over de hele wereld is uitgewaaierd. Overal kom je mijn kinderen tegen. Ik geniet van iedere dag, zelfs als het regent.'

Langoortje was hier even stil van. ‘Als jij zo gelukkig bent, zelfs als het regent, dan kun je me vast wel vertellen hoe dat komt. Misschien kan ik daar wat van leren.’

‘Tja,’ reageerde Jerom, ‘dat is een goeie vraag, maar niet zo gemakkelijk te beantwoorden. Want geluk is een gevoel dat je hebt. En waar dat vandaan komt weet ik ook niet precies. Misschien komt het wel omdat ik kan vliegen en zo van alles zie vanaf grote hoogte. Of misschien is het wel omdat ik samen met Janneke zoveel kinderen heb, die overal te vinden zijn. Is dat niks voor jou dan, Langoortje? Kun jij vliegen, dan kan ik je alles laten zien!’

Langoortje reageerde teleurgesteld: ‘Helaas, vliegen kan ik niet en ik heb hoogtevrees, dus dat is niks voor mij.’

‘Tja,’ zei Jerom, ‘dan kan ik je denk ik ook niet verder helpen, want dat alles maakt mij intens gelukkig, maar dat werkt voor jou niet.’

‘Ja, maar waar zou mijn geluk dan te vinden zijn? Want ik zou ook zo graag, net als jij, gelukkig willen zijn.’

‘Dat weet ik niet, Langoortje, daar zul je verder naar op zoek moeten gaan. Jouw geluk is kennelijk anders dan het mijne. Weet je wat, in het volgende dorp woont meneer Hans. Als je naar hem vraagt, dan kunnen ze je wel bij hem brengen. Die is ook erg gelukkig, misschien dat hij het weet! Dag, Langoortje. Ik moet nu gaan. Ik hoop echt dat je je geluk zult vinden. Succes!’

‘Dank je, Jerom! En bedankt voor de tip. Het ga je goed.’